

Το συγκρουσιακό δίλημμα των ασθενών τελευταίου σταδίου (Άγγελος Αλεκόπουλος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ανεξάρτητα από την ηλικία του ασθενή, το γεγονός του επερχόμενου θανάτου, συγκλονίζει την ψυχή του με αποτέλεσμα να τον οδηγεί στην απώλεια της όποιας ελπίδας. Η κατάσταση των ασθενών τελικού σταδίου, μέσα από την ραγδαία και υπερβολική έκπτωση των φυσικών, ψυχικών και πνευματικών δυνάμεων δημιουργεί μια σύγκρουση αισθημάτων όχι μόνο στον ίδιο τον ασθενή αλλά και στο συγγενικό του περιβάλλον

περιορίζοντας αισθητά τα περιθώρια συμπαράστασης.

Έτσι αντιπαλεύουν η ανάγκη να μην πονάει και η επιθυμία να ζήσει. Ο θάνατος, ενώ είναι αποτρόπαιος, εμφανίζεται ως η μόνη ανακουφιστική λύση. Η εσωτερική φωνή «κρείσσον με αποθάνειν»^[1], καλύτερα να φύγω, αποτελεί συχνά κραυγή ανάγκης. Η επιθυμία του τέλους γιατί δεν αντέχεται το παρόν αντικαθιστά τον διαχρονικό φόβο του θανάτου. Αυτό το ίδιο συγκρουσιακό δίλημμα υπάρχει και στο περιβάλλον του ασθενούς που παλινδρομεί μεταξύ ευθύνης και αγάπης. Η αγάπη για τον άλλον αντί να εκφράζεται ως πόθος για παράταση της ζωής του, εκφράζεται ως επιθυμία διακοπής της. Αυτό γεννάει πειραματισμούς ευθανασιακών επιλογών, η ακόμη αναδεικνύει διλήμματα ως προς το κατά πόσον θα πρέπει να είμαστε επιθετικοί στην ιατρική αγωγή προκειμένου να παρατείνουμε την ζωή ή ενδεχομένως πιο ελαστικοί για να περιορίσουμε τα βασανιστικά στοιχεία του πόνου και των δυσκολιών του ασθενούς.^[2]

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η Ορθόδοξη προσέγγιση στήριξης των ασθενών που βρίσκονται στο τελικό στάδιο της ζωής τους χαρακτηρίζεται από μια εντελώς διαφορετική λογική. Ο θάνατος δεν προσεγγίζεται ως τέλος, η δοκιμασία του ανθρώπου δεν γίνεται χωρίς λόγο και χωρίς σκοπό, η Ορθοδοξία προσεγγίζει τον ασθενή ως εικόνα του Θεού με προοπτική ομοιώσεως με Αυτόν.^[3]

Για την Ορθοδοξία η ανακουφιστική φροντίδα του ασθενούς τελικού σταδίου σε συνάφεια όμως με την δυνατότητα λύτρωσης του ανθρώπου μέσα από την πνευματική προσπάθεια προτάσσεται στον αντίποδα της ανθρώπινης παύσης της ζωής.^[4]

^[1] Α' Μακ. γ' 59

^[2] Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικολάου, «Στήριξη αρρώστου - Οικογένειας στις τελευταίες μέρες της ζωής», στο διαδικτυακό τόπο:

http://www.imml.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=285:stirixiarw, ημερομηνία ανάκτησης 11/03/2015

^[3] Μητροπολίτου Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικολάου, «Στήριξη αρρώστου - Οικογένειας στις τελευταίες μέρες της ζωής», στο διαδικτυακό τόπο:

http://www.imml.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=285:stirixiarw, ημερομηνία ανάκτησης 11/03/2015

[4] Βασιλική Κατσαούνη, «Ασθενείς τελευταίου σταδίου : τα διλήμματα», στον διαδικτυακό τόπο: <http://www.pemptousia.gr/2015/01/asthenis-telefteou-stadiou-ta-dilimmata/>, ημερομηνία ανάκτησης 11/03/2015

Παρατήρηση: το παρόν κείμενο αποτελεί τμήμα της Διπλωματικής Εργασίας “Βιοηθικά προβλήματα στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας” που εκπόνησε ο κ. Άγγελος Αλεκόπουλος, στο πλαίσιο του προγράμματος “Σπουδές στην Ορθόδοξη Θεολογία” της Σχολής Ανθρωπιστικών Σπουδών του Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου (ΕΑΠ), με επιβλέποντα καθηγητή τον κ. Νικόλαο Κόιο και την οποία η Πemptousία δημοσιεύει με τη μορφή σειράς άρθρων.

[Δείτε το προηγούμενο άρθρο της σειράς κάνοντας κλικ **εδώ**](#)